

Titel: Kapitel XX.

Citation: "Kapitel XX.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e16448/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XX.

Skriftlig Behandling af Sager ved Landsretterne i første Instans.

Udkastet har ligesom det tidligere Forslag (jfr. dettes 6te Afsnit, Kapitel III) givet Retten Beføjelse til at anordne skriftlig Behandling af Sager, der ere saa indviklede, at de ikke egne sig til mundtlig Behandling. Henset til den Møndighed, Retten har til Klarhedens og Overskuelighedens Interesse at udstykke og cedoe den mundtlige Procedure, kan det dog ventes, at man her ligesom andetsteds, hvor mundtlig Procedure anvendes, kun rent undtagelsesvis vil ty til den Udvej at lade en Sag udgaa til skriftlig Behandling.

De for denne Behandlingsmaade her givne Regler adskille sig fra det tidligere Forslags Regler dels ved saadanne Afvigelser, der ere Konsekvenser af de i den almindelige Landsretsprocedure gjorte Forandringer (Beviskenedensens Afskaffelse etc.), men dernæst ogsaa derved, at Skriftligheden her er gennemført fuldt ud, medens det tidligere Forslag bibeholdt en Bevisførelse umiddelbart for den dømmende Ret med dertil hørende mundtlig Slutningsforhandling. Det ses nemlig ikke retters, end at man ikke kan være sikker paa at ogsaa den Lettelse og Hjælp til behørig Indtrængen i Sagen, som den skriftlige Procedure skal yde, medmindre ogsaa Bevisførelsen og Fremstillingen af dennes Resultat foretages i skriftlig Form. Vel vil det kunne forekomme, at Bevisførelsen kun angaar en enkelt, særskilt og let overskuelig Del af Sagen, men det kan lige saa vel hændes, at det, der gør Sagen indviklet, staar i nøje Forbindelse med lange og indviklede Vidneforklaringer, som det er vanskeligt at fastholde i deres Enkeltheder, naar man ikke har dem for sig i skriftlig Form. Derhos vilde det efter det tidligere Forslags Ordning kunne sies, at Retten, der først skal afsige Dom efter at have læst den skriftlige Procedure, imidlertid havde glemt den mundtlige Bevisførelse.

Kapitel XXI.

Anke til Højesteret.

Om de Grunde, der have ført til, at man har forladt det tidligere Forslags begrænsede Appel og bibeholdt den i nugældende Ret hjemlede Adgang til en hel

Sagen omfattende Appel til Højesteret, er der oven for ved de alm. Bemærkninger til 3die Afsnit gjort Rede. Denne Hovedændring har nødvendigvis maattet medføre en gennemgribende Omarbejdelse af det tidligere Forslags Regler om Anke til Højesteret (3die Afsnit, Kapitel II).

Om den Højesteretsprocedure, som nærværende Udkast anordner, kan i Almindelighed siges, at den saavel i sine Hovedtræk som i mange Enkeltheder svarer til Proceduren ved Landaret.

Dette staar i naturlig Forbindelse med, at ogsaa Højesteretsproceduren skal være mundtlig, at den derhos i det Omfang, som Højesteret i hver enkelt Sag bestemmer (§ 149, jfr. §§ 185 og 193), skal bygges paa Umiddelbarhedsprincippet, samt at der er indretnet Parterne en noget større Adgang til at fremkomme med ny Paastande, Anbringender og Beviser for Højesteret, end der saabnes dem i nugældende Ret.

Paa den anden Side fremkaldes Afvigelser fra Landsretsproceduren derved, at Højesteretssagens Hovedgrundlag er givet i Landsretsdommen, og at Højesteret har Forveisen af, om Landsretsbehandlingen har været formel og rettlig behørig, fremdeles derved, at der paa visse Punkter kan være Grund til at opretholde de nugældende Regler for Højesteret, lige som man med Hensyn til mange Enkeltheder stiltiende kan henholde sig til den for Tiden ved Højesteret fulgte Praksis, og endelig derved, at Højesterets Karakter af øverste Domstol gør det naturligt i sine Henseender at indrømme den en friere Stilling, end der kan indrømmes den enkelte Landsret.

Som de væsentligste Afvigelser fra Landsretsproceduren kunne følgende mærkes:

- 1) For saa vidt kun Appellanten ønsker Dommen forandret, kan hele Skriftforberedelsen i Reglen indskrænkes til Ankestævningen. Ønsker ogsaa Modparten Dommen forandret, eller har han Formlitsindsigelse mod Ankestævningen, maa han fremlægge en skriftlig Angivelse af sine Ankegrunde eller Formlitsindsigelse samt af sin Paastand. Videre behøves ikke, da Parterne alt kende hinandens Stilling, og Retten i Landsretsdommen har et skriftligt Grundlag til Orientering. Kun, hvor Højesteret tillader Frem sættelse af ny Paastande eller Anbringender, bliver der Spørgsmaal om en yderligere Skriftforberedelse, og denne foregaa da efter de samme Regler, som gælde ved Landsretten.
- 2) Udebliver Indstævnte, medens Appellanten møder, udgaa Sagen til skriftlig Behandling. Denne Regel svarer til, hvad